

[Anna Westergaard.]

Ordnungen er midlertidig, hvilket ogsaa understreges ved, at Loven skal til Revision senest i 1951—52. Imidlertid, Situationen i Øjeblikket kræver Handling med hurtigst mulig Virkning, og som Forslaget nu er affattet, synes det acceptabelt som en midlertidig Nødhjælp, der skal opføre, naar Lærermangel ikke længer kræver Lovens Opretholdelse, saaledes som det ogsaa anføres i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Jeg skal lige til Slut gøre den Bemærkning, at det vel er en selvfølgelig Forudsætning for Gennemførelsen af alle disse mere eller mindre heldige Nødhjælpsforanstaltninger, at man nu endeligt og definitivt har opgivet den Holdning, der før mange Steder af Skoleautoriteterne indtoges over for gifte Lærere eller forlovede og gifte kvindelige Vikaransøgere. Det, at man bekrigede de gifte Lærere og nægtede forlovede eller gifte Lærereansøgere Ansættelse, skulde ikke give nogen Kvinde særligt Mod paa at ofre en lang og dyr Uddannelse paa at blive Lærerinde, selv om hun følte Lyst og Kald dertil, det maatte tværtimod jage de flest mulige bort og har sikkert ogsaa gjort det. Hele denne uforstandige og uforsvarlige Udvikling, som man aabenbart ikke har tænkt paa, da man affattede Betænkningen, har sikkert været medvirkende til at hemme Tilgangen til Lærergeneringen, og den maa derfor og af mange andre Grunde nu for bestandig være et overvundet Stadium.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Undervisningsministeren (Hartling):

Jeg takker de ærede Ordførere for Modtagelsen af disse Lovforslag. Jeg kan saa udmærket deltage i den Beklagelse, der fra mange Sider har været fremført over, at det har været nødvendigt at fremsætte disse Forslag. Der er formentlig heller ingen, der tror, at disse Forslag vilde være fremkommet, hvis ikke vi havde staaet i den Lærernød, hvori vi staaer. Men der er saa meget i denne Tid og i disse Aar, der er beklageligt; det kan ogsaa være beklageligt, at vi skal bygge Elementhuse og al den Slags, men vi maa jo se i Øjnene, at vil man have vore Børn undervist i de kommende Aar af nogenlunde kvalificerede Folk, er vi nødt til at gøre noget særligt. Det er Baggrunden for Lovforslagene, og derfor glæder det mig, at man trods Beklagelser erkender, at de stort set maa gennemføres.

Jeg skal ikke gøre saa forfærdelig mange Bemærkninger. Jeg skal dog sige med Hensyn til Studenterne, at jeg synes ikke, det er

saa voldsomt et Spring, som man nu vil gøre det til. Af Eleverne paa Seminarierne er vel for Øjeblikket ca. $\frac{1}{5}$ Studenter; mange af dem læser kun 3 Aar, idet de bliver optaget i Seminariets 2den Klasse. Det er derfor ikke et saa voldsomt Spring at gaa til $2\frac{1}{2}$ Aars Uddannelse, der oven i Købet er tagt til Rette paa en, baade pædagogisk og faglig, mere fornuftig Maade, end man naturligvis kan lægge en Uddannelse til Rette paa, hvor de paagældende automatisk glider ind blandt de øvrige Elever. Jeg tror saaledes ikke, det ærede Medlem Hr. Bonnichsen har Ret i, at der her er Tale om et Tilbageskridt. Nej, jeg er mere tilbøjelig til at sige, at det, vi skal undgaa, er netop det, som det ærede Medlem var inde paa, at vi skal undgaa at komme tilbage til: den Tilstand, det ærede Medlem skildrede, med den fallerede Kømand og den mislykkede Kunstner, eller hvad det nu kan være. Det er det, vi staaer over for, rundt omkring at maatte give Dispensation og antage den Slags ukvalificerede Folk. Der kan man i Sandhed tale om et Tilbageskridt. Det er i denne Situation, vi ønsker at gennemføre en Uddannelse som den her foreslaaede, der efter mit bedste Skøn maa betragtes som en forsvarlig Uddannelse.

Det ærede Medlem brugte ogsaa Udtrykket, at man gaar væk fra den almindelige Lærereksamen. Det er jo ikke rigtigt. Det, Forslaget gaar ud paa, saadan som det nu er affattet og som Tanken er, er netop, at disse $2\frac{1}{2}$ Aars Studenter, hvis jeg maa kalde dem saa, skal bestaa den almindelige Lærereksamen, men de faar ganske vist Adgang til i en Række Fag i noget større Udstrækning end hidtil at overføre deres Karakterer fra Studentereksamen. Deres Eksamensbevis bliver imidlertid et almindeligt Lærereksamensbevis, og det er jeg overordentlig glad for og tilfreds med.

Jeg er ogsaa enig med Socialdemokratiets ærede Ordfører i, at vi skal ikke skrabe Bunden for stærkt — det var vist det Udtryk, der blev brugt; det er heller ikke Meningen.

Saa blev der nævnt, at Uddannelsen var for dyr. Derom vil jeg gerne gøre to Bemærkninger. Det er sikkert rigtigt, men der er ogsaa sket det, at de bevilgende Myndigheder er gaaet med til en meget stærk Forøgelse af den Understøttelse, der gives til trængende Seminarieelever, en Forhøjelse fra 400 000 Kr. til 1 Mill. Kr., hvoraf forlods de 200 000 Kr. skal gaa til Hjælp til Nedsættelse af Skolepengene paa private Seminarier. Det er i Virkeligheden et overordentlig stort Spring fremad, og det er ogsaa rigtigt, at i Folke-